

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 36.

5te september 1897.

23de aarg.

Thens ungdom betrogtede med nysgjerrighed
og undren den gamle.

Børneblad

ubtkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. 3 pakter til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommeende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Indianernes fange.

(Fortsættelse.)

Børnene blev samtidig baade glade og forskrækkede ved at gjentjende sin mor og lille bror. Da høvdingen saa dem, spurgte han, hvad de skulde med konen og den lille strigehals. Indianere svarte, at de havde fanget dem i haab om, at der vilde blive betalt gode løsepenge for konen af den engelske agent i fort Pitt. Høvdingen svarte ikke, men lastede et ærgerligt blik paa det strigende barn i moderens arme. Dette lagde en gammel indianer merke til.

Hvor forskædelig var det ikke for moderen at gjense sine børn paa denne maade! Hun trykkede dem til sig under hede taarer og bitre selvbekbreidelser men indianere lod hende ikke faa lang tid dertil; de maatte skynde sig videre; de var ræd for at blive forfulgte, og at deres bytte skulde blive taget fra dem.

Det var en møjsommelig vandring for børnene over stov og sten igjennem krat og buske. Paa høvdingens befaling tog derfor et par indianere gutten og pigen og bar dem videre. En gammel indianer vilde ogsaa bære den lille strigende gut og søgte at forklare moderen, at hun ikke i længden vilde orke at bære den lille. Uden at ane noget ondt eller ytre den ringeste mistro lod moderen den vilde tage barnet; hun kjendte selv aller bedst, hvor smaa hendes kræfter var. Saa mangen gang vendte hun sig om for at se efter sin kjære lille gut; men da hun altid saa indianeren lige efter, begyndte hun at føle sig mere rolig. Hun havde ingen anelse om, hvad der vilde ske, stakkars kvinde. Det varede ikke længe, før indianeren benyttede en gunstig anledning og blev noget efter de andre, og da han kom tilbage, havde han ikke barnet med. Idetsamme opdagede moderen ham uden barnet; hun udstødte et

fortvilet skrig og styrtede imod ham og forlangte sit barn tilbage. Men med hævede stridsøkser pegede indianerne paa de to andre børn. Hun tybede det saaledes, at hun ogsaa vilde miste dem, hvis hun ikke fulgte med, og sank i næste øieblik bevidstløs om.

Høvdingen syntes at have medlidenshed med den ullykkelige og befalede, at man skulde gjøre en baare af grene og bære hende.

Hun kom efter en stunds forløb atter til bevidsthed; men først nu fattede hun, i hvilken fortvilet stilling hun var, for altid skilt fra sin mand, hendes ene barn myrdet og selv var hun med de to af børnene i de mest umenneskelige fienders magt! Hun havde hørt om, hvorledes de undertiden paa det mest grusomme pleiede at pine sine fanger til døde. Hvilken skjæbne ventede hende og hendes to kjære børn? Og hvorledes var det gaaet de to andre børnene? De havde været ude i stoven for at plukke bær. Var ogsaa de myrdede? Og hendes mand? En uftigelig smerte fyldte hendes bryst, og hun laa der hensunken i graad og fortvilelse.

Stille vandrede den lille stov indianere stadig længere og længere med sine fanger. De vekslede ofte med at bære den ullykkelige kvinde, men hun lagde omtrent ikke merke til det. Saaledes gik dagen og den paafølgende nat, og da det gryede ad dag, forkyndte hundegjæven, at de nærmede sig indianernes landsby.

Da de naaede frem, førte høvdingen den hvide kvinde og hendes to børn ind i hytten til sin mor. Hun sad paa en mat i en krog og stirrede aandsfraværende paa de indtrædende. Da greb sønnen den smukke unge piges haand, førte hende hen til moderen og sagde høitidelig: „Mor, her bringer jeg dig et barn, som kan bære i min brors sted. Se bare paa hende. Hun er vistnok en pige, men skjøn som den opgaaende sol. Tag imod hende. Hun skal være min kjære søster, skal bo i min vigbam og hendes kjærlighed vil blive sødere for dig end biens honning for dine læber. Tag den hvide kvinde og hendes børn til dig og vær god mod dem. Hun og gutten vil blive løskjøbt; men pigen skal faa blive hos dig og være din alderdoms glæde og trøst.“

3. Faderen kommer hjem.

Det var blevet sent, da Lytle var paa hjemveien og nærmede sig det sted, hvor han havde fæstet bo. Stilhed laa over egnen; han hørte blot elvens brus og aftenvindens susen gennem skoven. Nu og da lod en ugle sine klagenende toner høre over hans hoved. Det var allerede blevet mørkt; paa afstand kunde han se omridsene af bjelkehuset, men han saa ikke som vanlig noget lysstjær derindenfra.

Hvad kunde være grunden? Han blev et øieblik staaende og lytte. Kanskje han kunde faa høre sin kone og sine børn synge en aftenpsalm sammen. Men nei, alt var dødsstille.

Idet samme kom hans hund styrtnende ham hylende imøde. Det trofaste dyr klyngede sig ind til hans fødder under lange hyl og styrte derpaa op imod huset.

En dødelig rædsel greb den stakkars mand. „En ulkke maa være skeet!“ udbryd han og ilede op mod bygningen. Allerede paa afstand raabte han paa sine kjære; men han fik intet andet svar end hundens uhyggelige tuden. Husets døre stod aabne. Men ingen var at se derinde.

„Indianere!“ udbryd han skjælvende af angst. Han saa sig om og ventede at finde nogen af sine kjæres lig. Men der var intet spor at se af hverken kone eller børn. Gravens stilhed rugede over det før saa livlige hjem.

Han sprang ind i skjækket, hentede nogle træstikker, som han fik tændt varme paa, og saa gennemsøgte han omhyggeligt huset. Udenfor dette mente han i jorden at opdage spor efter en moffasin — saa kaldes indianernes slotøi.

Han havde vanskeligt for at holde sig paa benene; han støttede sig mod døren og stønnede høit, og en strøm af taarer trillede nedad hans kinder. Hans kone og hans børn var borte — al hans lykke i denne verden var ødelagt med et slag. Det var altfor skrækkeligt.

Lytte var en sterk mand, hærdet i livets skole. Kun nogle øieblikke lod han følelserne faa magt over sig. Snart satte han sig ned for rolig at overveie, hvad han skulde gjøre.

„Er det skeet idag, saa kan jeg endnu indhente røverne“, sagde han og forlod det tomme hus, hvor indianerne foruden hans

kjære ikke havde taget med sig andet end hans gevær.

Han ilede hen til en af sine naboer, glemmende al træthed. Hunden fulgte med. Men det var ikke saa kort stykke endda, og det blev helt ud paa natten, før han stod udenfor hans dør og vækkede ham op. Naboen blev forstrækket ved, hvad han hørte; han var straks villig til at følge og forsynede Lytte med vaaben. Og saa drog de sammen til et andet nybyggerhus. Her fandt Lytte sin tjenestepige. Hun sad grædende ved skorstenen og fortalte, hvad der var hændt. Hun havde reddet sig ved at skjule sig under en tønde.

Den ulykkelige fars hjerte lettede noget, da han fik vide, at ingen af hans kjære var myrdet. Pigen havde heller ikke seet andre end konen og den lille blibe ført væk, og hun troede, at de andre børnene havde gjemt sig væk etsteds i nærheden af huset.

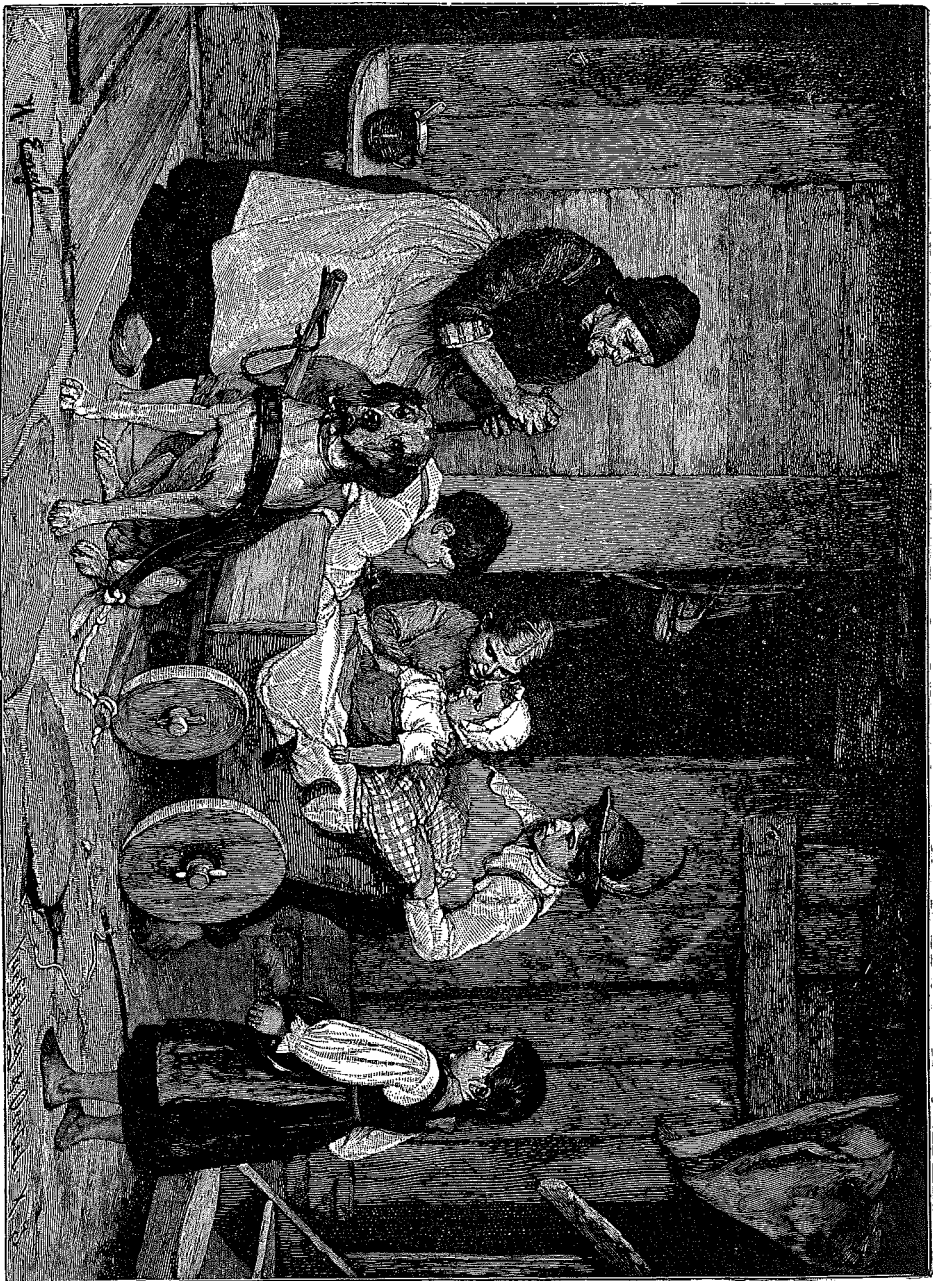
Naboen spurgte nysie ud, om indianernes udsende og pigen fortalte, hvad hun havde seet, samt hvilken vei de havde taget.

„Det maa være senekaerne!“ udbryd manden. „De er ialfald ikke anseede for at høre til de værste blandt indianerne; saa grusomme som slougerne og troleserne skal de ikke være.“

De tre mænd skyndte sig sammen med pigen tilbage til Lyttes hjem for at lede efter børnene. Konerne til de to naboer skyndte sig imidlertid hen til andre nybyggere for at underrette dem, og snart strømmede flere og flere sammen.

Efter lang leden fandt man virkelig to af børnene, Maggi og Tom i en hytte nede ved floden. Tom var seks aar og Maggi omtrent fire aar gammel. Hvor uforgeligt lykkelig var ikke faderen ved at finde de to børn. Grædende slog han armene om de smaa og trykkede dem til sit bryst. „J er alt, hvad jeg har igjen er i verden, resten af min lykke!“ udbryd han fortvilet. Hans ledsagere havde vanskeligt for at skjule sin bevægelse ved dette rørende møde mellem far og børn.

Det var ikke mange oplysninger, børnene kunde give; men hvad de fortalte, bestræfede den antagelse, at det var senekaerne, som havde været ude. Tom fortalte, at han havde været sammen med Maggi ikke langt fra huset, da indianerne kom. De var da blevne saa bange, at de straks havde gjemt sig bort

Gillemor fal ud og høre.

Widdagselstaf.

og ikke var blebne opdagede af rødhuderne. Da indianerne var forbundne, havde de atter nærmet sig huset, men ikke havt mod til at gaa ind af frygt for, at der kanske endnu skulde være nogen indianer derinde. Og saa havde de flygtet affied. De havde bæret barbenede, mens de legte, og glemte i faren at tage strømper og sko med sig, saa deres ben blev stygt oprebne under slugten. Den lille piges fødder blødede, og hun græd saa saart. Tom havde baaret hende paa ryggen, saa længe han orkede, og saa var de naaet frem til Stanny Meyers hus; men dette var stængt, da dets eiermand var borte. Hvad skulde de smaa flygtninge nu gjøre? Tilslut lykkedes det dog gutten at komme ind, men de fandt ingen mad. Her var det altsaa at faderen fandt sine to smaa. (Fortsf.)

En kongesøn.

Udenfor døren til sit hus sad en gammel skomager beskæftiget med at lappe sko. Undertiden stansede han med sit arbejde for at synge en sang eller et salmevers. En student, som kom gaaende nedover gaden, hørte skomagerens glade sang, stansede og sagde:

„Gamle mand, I maa være meget lykkelig?“

„Ja, jeg er lykkelig“, svarte skomageren, „og hvorfor skulde jeg ikke være det?“

„Na jeg ved ikke, men der findes mange mennesker, som ikke er det. I ser ud til at være fattig ogsaa, men saa har I vel ikke andre end eder selv at sørge for?“

„Jo det har jeg nok, jeg har hustru og syv børn at føde og underholde med min hænderes arbejde. Fattig er jeg, det er sandt, men det er da ikke nogen grund til, at jeg ikke skulde være lykkelig.“

„Det er dog sjelden at se en arbejder saa glad og lykkelig, som De synes at være. Hvad er egentlig grunden?“

„Fremmede“, sagde den gamle, idet han lagde sit arbejde fra sig, tog den unge mand i armen og saa han alvorlig ind i øinene: „Fremmede, jeg er ikke saa fattig, som De tror. Jeg skal sige Dem noget — jeg er en kongesøn.“

Studenten saa forstræffet paa den gamle og styndte sig hurtig bort. „Staffars mand“,

sagde han ved sig selv, „han er gal. Han tror, at han er rig, sjønt han er fattig, og det er det, som gjør ham saa lykkelig! Jeg begyndte næsten at tro, at han skulde kunne sige mig den hemmelighed, som jeg saa længe har søgt efter — hemmeligheden til virkelig lykke. Men som sekbankig har jeg bedraget mig.“

En uge senere gik den unge student atter samme gade. Han fandt den fattige skomager ogsaa nu siddende udenfor sin dør optaget med sit arbejde og syngende lige fornøjet som forrige gang. Idet han gik forbi den gamle mand, løftede han paa paa huen og sagde spottende: „God morgen, hr. prins!“

„Vent et øieblik, min ven“, sagde skomageren og lagde fra sig sit arbejde. „Jeg vilde gjerne, hvis De tillader det, sige Dem nogle ord. De gik saa hurtig fra mig sidst, som om De troede, at jeg var gal.“

„Skal jeg sige min mening“, svarte studenten, „saa var det netop det, jeg troede.“

„Min unge ven“, bedblev den gamle, „jeg er ikke gal. Hvad jeg sagde forleden aften, var mit fulde alvor, og det er vist og sandt, jeg er en kongesøn. Vil De sætte Dem ned lidt og høre paa mig, skal jeg fortælle Dem det.“

Den unge student var født jøde. Som barn havde han lært at læse i det gamle testaments skrifter og at tro paa dem. Men efterkom han vakkede op, sluttede han baade med at læse og tro. Han lignede en sjømand, som havde mistet sit kompas og kastedes omkring paa det vilde hav. Han vidste ikke, hvad kurs han skulde styre og sølte sig selvfølgelig meget ulykkelig. Han greb efter enhver ting, som han troede kunde gjøre ham lykkelig. Saa satte han sig ned og hørte paa, hvad den ulærde fattige mand havde at sige.

Den gamle begyndte med at fortælle om forjættelserne i det gamle testamente om den konge, som skulde fødes og hvorledes alt dette var gaaet i opfyldelse i Jesus Kristus, og nu kunde alle, som angrede sin synd og troede paa ham, saa tilgivelse og blive lykkelige paa jorden og salige i himlen.

Den unge student lyttede med spændt opmærksomhed til alt, hvad den fattige skomager berettede. Ofte havde han læst disse forjættelser i det gamle testamente, men aldrig tænkt paa, at de havde noget med Jesu Kristus at gjøre. Dette var noget nyt og vakte hans store forundring.

„Og nu, unge mand“, sluttede skomageren, „forstaar De, hvorfor jeg er saa fornøjet og lykkelig, og at det var sandt, naar jeg sagde, at jeg var en kongesøn. Jeg tror paa den herre Jesus og elsker ham.“

„Hvor kan jeg saa vide mere om dette?“ spurgte den unge mand. „Jeg ser, at det giver eder fred og glæde, at I tror paa ham. Jeg er ikke lykkelig og har ingen fred, men aa, hvor jeg længter efter det.“

Skomageren gav studenten sin bibel. Han bad ham tage den med sig hjem og læse den med opmærksomhed og under bøn, saa skulde han nok finde hemmeligheden til virkelig lykke.

Saa skete ogsaa. Den unge jødiske student læste bibelen — og fandt Jesus, og da ogsaa den lykke, han saa længe havde søgt forgæves.

Han blev senere missionær blandt sit eget folk for at kunne vise dem til den frelser, han selv havde fundet.

Hædre din far og din mor.

In barnevejen har fortalt og følgende: I min barndom kjendte jeg to brødre, sønner af en kufft hjemme paa herregaarden. Den ældste af gutterne hed Karl, den yngre August. Karl var ingen snil gut, han havde et stibt sind. Saalænge faderen levede, holdt han distnok Karl i tømme, naar han var hjemme, men hans mor havde mange vanskeligheder med ham.

Faderen døde, og det blev nu tunge dage for enken med sine to gutter og en liden pige. Karl blev mere og mere slem og forledede ogsaa sin yngre bror til ulvhighed.

Jeg erindrer endnn, skjønt det er mere end 40 aar siden, hvordan jeg en gang blev vidne til et oprin mellem gutterne og deres mor. Hun var en from, stille kvinde, og hun sørgede meget sine sønners vildskab.

Karl havde i kaadhed dræbt nabovens kat paa en grusom maade, og havde narret sin bror til at være med. De havde paa en søndag formiddag, da deres mor og søster samt naboerne var i kirke, først skudt tilmaals paa det arme dyr og siden pint det til døds.

Da deres mor kom hjem og fik høre, hvad de havde gjort, gav hun dem en alvorlig rebjelse, men Karl svarte hende uforflammet, han tog ikke mod straf af en gam-

mel kvinde. Da hun imidlertid vilde udføre sin tugt, sparkede han hende, saa hun faldt besvimet om. Børnene troede, at hun var død, og baade August og Anna begyndte at græde høit, men Karl stod der stiv og trodsig.

Idetsamme kom jeg ind i stuen og udbrød oprørt: „Karl, vi har lagt mange gange sammen, men nu vil jeg aldrig have noget med dig at gjøre. Du har glemt det fjerde bud, og Gud vil straffe dig for det, det er jeg vis paa.“

Jeg styrtede hjem og fortalte mine forældre, hvad jeg havde været vidne til. De skyndte sig hen for at se, om enken virkelig var død; da var hun imidlertid kviknet til, men laa syg paa sin seng.

De to yngre søskende sad endnu grædende ved sengen, men Karl var sprunget sin vei. Han havde ikke bedet sin mor om tilgivelse, men havde truet med aldrig at komme igjen.

August og Anna blev fra nu af mere kjærlige og omhyggelige om sin mor; og da August ikke længere var under sin brors indflydelse, blev han en bra, arbejdsom gut til støtte for sin mor og søster. Vi gik sammen til konfirmation og saa fik han tjeneste paa herregaarden først som stalldgut og senere som kufft. Han vedblev at bo hjemme hos sin mor og delte, hvad han tjente, med hende. Ogsaa Anna fik en god tjeneste og gjorde sin mor glæde.

Men hvordan gik det saa med Karl? Han drog til byen B., hvor han kom i lære hos en skomager. Han var flink til at arbejde, og det syntes at gaa godt for ham en tid; men hans opførsel mod moderen laa dog som en byrde paa hans samvittighed; han havde aldrig fred i sin sjæl. Han var for stolt til at ydmyge sig og bekjende sin skyld for Gud og bede sin mor om tilgivelse, og saa gik aar efter aar. Efter seks aars forløb vilde han dog gaa til sin hjembygd. En søndag gik han afsted med nogle kamerater og paa veien vilde de bade i elven, bagefter vilde han saa gaa og besøge sin mor. Mens de nu badede, hørte kameraterne pludselig et skrig fra Karl; de saa ham fægte med armene og saa synke i dybet. Da han atter kom op, hørte de ham raabe, saa stenene kunde røres ved det: „Mor, mor, kjære mor!“ Saa sank han igjen. Inder kameraterne kunde kom ham til hjælp og saa ham paa land, var livet udslettet.

Olav Trynthyrk.

Olav var kjendt af alle i bygden og kaldtes gjerne Olav Trynthyrk. Hvem der havde givet ham navnet, vidste ingen; men hvorfor han havde faaet dette alt andet end smukke tilnavn, behøvede man ikke at spørge længe efter; thi han havde en mere end almindelig styg mund; den store brede underlæbe stod langt frem, og saa var han skaf i den ene mundvig.

Folk kaldte ham gjerne saa; men selv taalte han ikke dette navn. Som regel var han stille og sagtmodig, men hørte han nogen sige Olav Trynthyrk, kunde han blive aldeles rasende.

Han var saadan lidt halvtullet, og derfor mente gutterne, at de havde lov til at holde moro med ham, naar han viste sig paa landveien under sin vandring fra bygd til bygd, og det hjalp lidet at skolelæreren en dag, han havde været øienvidne til en saadan scene, holdt en alvorlig formaningsstale til børnene om at lade det være.

Den stakkels mands største glæde var gamle klotter. Hans bryst var prydet med en hel mængde urkjeeder, og i hans lomme var der ligesaa mange gamle klotter, om ikke flere; thi undertiden kunde han have en eller to i bukkelommen ogsaa. De fleste af klotterne kunde ikke gaa, og det var elendigt strab altsammen; men det var nu en almindelig bekjendt sag, at man ikke kunde gjøre Olav nogen større glæde end at forære ham en ubrugelig klotte.

Saaledes vandrede han om fra gaard til gaard og fra bygd til bygd med alle sine klotter, hvoraf ingen viste tiden; men det var jo ogsaa af mindre betydning for Olav, enten han kom lidt før eller senere frem.

Men engang, da det rigtig gjaldt, kom han i rette tid, og fra den stund blev hans

samlng af klotter forøget med én, og den gif — bedre klotte havde faa i bygden.

Det var en deilig sommerdag. Han havde nylig gaaet forbi en elv, hvori en del gutter badede sig, og hvorfra han hørte det saa vel kjendte øgenavn blive raabt efter sig. Han havde imidlertid denne gang ikke hørt videre paa det, men rolig gaaet videre. Men han var ikke kommet langt, før han hørte et fortvilet strig fra elven. I næste øieblik fik han se en gut drive nedover med strømmen, som gif temmelig strid. Olav betænkte sig ikke længe; han har glemt gutternes stygge raab for lidt siden og styrter ud i vandet. Og han kom tidsnot til at redde gutten, netop som dennes sidste kræfter var forbi, og han vilde synke.

Det var landhandler Nilsens søn, han havde reddet. Og han skulde faa sin løn. Hvor ofte havde han ikke beundret de smukke klotter derhenne i landhandleriet. Nu fik han lov til at vælge den, han likte bedst, til løn for sin raske daad. Og et nydeligt nikkels urkjeede fik han ogsaa og mad og drikke i overflod.

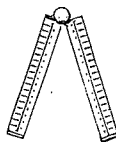
Hvor stolt vandrede han ikke næste dag videre! Og hvor ofte tog han ikke frem sin nye klotte for at se, hvad tiden var!

Men ogsaa en anden sølge havde hin dags begivenheder for Olav. Fra nu af slap han at høre gutterne raabe: „Olav Trynthyrk“ efter sig ialfald i bygderne deromkring. De havde forstaaet, at dag det tosjede ydre bantebe et varmt hjerte, og de stammede sig over, at de havde funnet være saa usiftkelige. De havde lært ikke at bruge øgenavn hverken om Olav eller andre.

Opløsning paa bogstavgaade i nr 34

Konstantinopel.

Billedgaade.

E

V

